

Men hvad nu i øvrigt den megen Tale om Politimesterens Advarsler angaar, synes jeg ikke, disse har den allermindste Værdi i dette Øjeblik, al den Stund vi ved, at den første Advarsel fra Politimesteren kom, efter at Banktilsynet havde begyndt sine Undersøgelser i Banken, og at Bankinspektøren, da Politimesterens Henvendelse skete til ham, øjeblikkelig lod Undersøgelsen fremskynde af Hensyn til, at han altsaa nu yderligere havde faaet en Tilskyndelse dertil fra Politimesteren. Og Bankinspektøren har til Overflod erklæret, at samtlige de Oplysninger, han fik fra Politimesteren, for saa vidt var ham bekendt i Forvejen, som det selvfølgelig ikke kunde undgaa Bankinspektionens Opdagelse, da den kom til Stede, at der var en vis Uorden i Banken, ligesom Bankinspektionen ej heller kunde undgaa netop at slaa ned paa de Engagementer, som Politimesteren ansaa for at være de farlige. Det er klart, at en Bankinspektion, der ikke ved sin Undersøgelse selv havde faaet Øje paa netop disse Ting, vilde have været en besynderlig Bankinspektion.

Som jeg sagde før, gives der i en af Ministeriets Redegørelser den Forklaring, at Bankinspektoratet har anerkendt Opskrivninger paa aabenbart insolvente og urentable Forretninger. Saa vidt jeg kan erindre paa den Afstand, hvori jeg befinder mig fra Sagens Dokumenter, er det helt andre Ting, der fremgaar af Bankinspektørens Skrivelser, nemlig at Banken havde Pantessikkerhed i samtlige de omhandlede Anlæg, og at den foruden Sikkerhed i disse ogsaa havde Sikkerhed i 3 Hamborg-Ejendomme og i en bekendt Barons Endossement paa 3 Veksler. Dette med Hamborg-Ejendommene er jo paa en besynderlig Maade gledet ganske forbi Ministeren i de Redegørelser, han fremsætter, medens jeg forstaaer, at Bankinspektøren for sin Del lægger megen Vægt paa, at foruden de mislige Engagementer, som Ministeren holder sig til, var der til Sikkerhed just for dette ogsaa andre Værdier, som man paa den Tid maatte regne med, altsaa baade Baronens og de paagældende Hamborg-Ejendomme. Endskønt Hr. Hald i Redegørelsen af 30. September har omtalt hele dette Forhold, har Ministeren i sin Redegørelse til Finansudvalget bl. a. ganske forbigaaet disse betydningsfulde Ejendomme i Hamborg.

Den højtærede Minister nævnte i Tilslutning til sin Omtale af Banken i Faaborg en Transaktion med Hensyn til 60 000 Kr., og den højtærede Minister rettede direkte et Spørgsmaal til mig, idet han gik ud fra, at jeg kendte dette Forhold. Da jeg, som sagt,

ikke har Sagens Dokumenter, er jeg ikke i Stand til paa samme Maade som Ministeren at følge alle disse Forhold, og der skal en stærk Hukommelse til for at kunne huske alle Enkeltheder fra saa omfattende Sager nogle Aar frem i Tiden, men det er jo meget muligt, at Ministeren har Ret i — selvfølgelig maa jeg gaa ud fra, at naar Ministeren siger det, er det rigtigt —, at jeg har kendt dette med de 60 000 Kr. Men Ministeren kender ogsaa Bankinspektørens Forklaring paa dette Punkt, nemlig at denne Transaktion med de 60 000 Kr. ønskedes foretaget, fordi Banken ved Hjælp deraf vilde udbetale Udbytte, at man telefonisk forespurgte Bankinspektøren om dette, og at han i det Øjeblik, han fik denne Forespørgsel, forbavset og indigneret vendte sig imod Tanken om, at denne Bank overhovedet skulde kunne betale Udbytte, og erklærede, at der kunde naturligvis ikke være Tale om, at man maatte udbetale Udbytte.

Bankinspektøren har i sin offentlige Redegørelse erkendt, at han ikke burde have nøjedes med dette Forbud, men at han burde have forbudt hele den paagældende Transaktion. Og jeg kan naturligvis fuldkommen give ham Medhold i, at naar denne Transaktion var af en saadan Art, at den ikke burde passere, burde den have været forbudt; men det er paa den anden Side forstaaeligt, at der ved en Telefonsamtale kan opstaa det, at den paagældende Embedsmand fæster hele sin Opmærksomhed paa det afgørende Punkt og retter sit Forbud derimod, hvad der altsaa er sket her. Men dette Punkt, denne eneste erkendte Fejl, kan dog formentlig ikke være tilstrækkelig Aarsag til, at vedkommende Embedsmand burde afskediges.

Som jeg sagde før, lød den højtærede Ministers Tale om Faaborg Bankens Forhold, en Tale, som jo var særdeles interessant ikke i Forhold til Forespørgselen, men i Forhold til Venstre, som om Skylden og Ansvaret for alt det Svindleri, som Ministeren i Dag gjorde sig Umage for at afsløre, i Virkeligheden kunde lægges paa Bankinspektøren. Jeg siger, at det er dog for galt at fremstille den Sag paa en saadan Maade, som Ministeren gjorde det her i Dag. Bankinspektøren maa dog have Lov til at gaa ud fra, naar han staar overfor Bankledere, at han har med hæderlige Mennesker at gøre. Han har ikke Lov til at møde i en Bank med den forudfattede Mening, at han staar overfor en Bedrager. Han skal møde overfor Bankernes Ledere som overfor Folk, overfor hvem han har en ved Lov hjemlet vis Til-